

**Adnotationes || Et Meditationes || In Evangelia Qvae || In
Sacrosancto Mis-||sae Sacrificio || Toto Anno || Legvntvr;||**

Nadal, Gerónimo

Antuerpiæ, M. D. XCV.

Dominica xxj. post Pentecosten.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78158](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78158)

DOMINICA XXI. POST PENTECOSTEN.

De singulari inhumanitate serui regij & ingratitude.

MATTH. XVIII.

ANNO XXXIII.

In cxlv. imaginem adnotatiuncula.

cxlv.

A. IESVS docens Petrum & Apostolos.

B. Sedit Rex in throno suo, assistit concilium, rationem instituit ponere cum seruis suis.

C. Offeritur illi seruus, qui sisco debebat decem millia talenta.

B. Imperat Rex vendi illum, & uxorem, & filios, cum non esset soluendo.

C. Procidens seruus orat Regem, Patientiam habe in me, &c.

B. Misertus Rex dimittit illum, atque debitum simul remittit.

D. Hic tamen homo ingratus obuium habet, qui ei debebat centum denarios, quæ crudeliter accipit.

E. Et male mulctatum coniecit in carcerem, donec denarios restituat.

F. Quod videntes conserui, indignissimi serui.

G. Deserunt ad Regem hominis crudelitatem intolerabilem.

H. Concepta Rex infra indignatione, acerbe obuium tradidit tortoribus, donec reddat vniuersum debitum.

EVANGELIUM MISSÆ.

MATTH. XVIII.

IN illo tempore^a dixit IESVS Discipulis suis parabolam hanc: Assimilatum est regnum celorum homini^b Regi, qui voluit rationem ponere cum seruis suis. Et cum cepisset rationem ponere, oblat^cus est ei vnus, qui debebat ei decem millia talenta. Cum autem non haberet unde redderet, ^biussit eum Dominus eius vendundari, & uxorem eius, & filios, & omnia quæ habebat, & reddi. ^cProcidens autem seruus ille orabat eum, dicens, Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. ^bMisertus autem Dominus serui illius, dimisit eum, & debitum dimisit ei. Egressus autem ^dseruus ille, inuenit vnum de conseruis suis, qui debebat ei centum denarios; & tenens suffocabat eum, dicens; Redde quod debes. Et procidens conseruus eius rogabat eum, dicens; Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi. Ille autem noluit, sed abiit, & ^emisit eum in carcerem, donec redderet debitum. ^fVidentes autem conserui eius quæ fiebant, contristati sunt valde: & venerunt, & ^gnarrauerunt Domino suo omnia quæ facta fuerant. Tunc vocauit illum Dominus suus, & ait illi; Serue nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me; nonne ergo oportuit & te misereri conserui tui, sicut & ego tui misertus sum? Et ^hiratus Dominus eius, tradidit eum tortoribus, quoadusque redderet vniuersum debitum. Sic & Pater meus cælestis faciet vobis, si non remiseritis vnusquisque fratri suo de cordibus vestris.

ADNO-

ADNOTATIO.

Descenderat IESVS e monte Thabor, post gloriosam transfigurationem, ut Feria III. Dominice III. Quadragesime est annotatum, & venerat postea Capharnaum, soluerat tributum pro se & Petro, ad humilitatem & omnem modestiam erudierat Apostolos, docuerat rationem fraternae correctionis, significauerat datū illius iurisdictionem ecclesiasticam excommunicandi simul & reconciliandi: quo loco significat dari etiam facultatē peccati culpam remittendi: nam qui Ecclesiae erat obediens, is mittendus erat ad Sacerdotem absolvendus a culpa, & benigne accipiendus. Quod intelligens Petrus, zelo commotus, ne tanta mansuetudo faceret homines salutis suae negligentes, & abuti beneficii facilitate, rogauerat ex IESV utrumque eisdem verbis; quoties remittenda fratri peccata, & quoties benigne tractandus: num septies tantum. Responderat IESVS, non septies, sed septuagies septies; id est, quoties conuersus fuerit frater. Et quandoquidem res erat haec magni momenti & periculi, ut in quam pī homines poterant incurrere ex immoderato honoris Dei & gloria zelo; adducit Christus vehementem parabolam & seueritatis plenam, ed spectans, ut & Sacerdotes, Confessarij, & qui exteriorē iurisdictionem obtinent in Ecclesiam, benignitate & mansuetudine uterentur erga peccatores, nec sibi blandiētes in alios essent rigidi censores ac iudices. Est igitur

A. IESVS docens Petrum & Apostolos.

B. Rex sedet in throno regio, assistunt Principes & Consiliarij: cum autē constitisset Rex ponere rationem cum seruis suis, de eorum administratione,

C. Initio statim ubi actionem instituit, delatus ad eum est homo, qui debebat illi decem milia talentorum, summam pecuniae immensam, hoc est sexages centena aurorum coronatorum milia: sex videlicet milliones, ut dicunt.

B. Res cum esset comperta, nec esset homo soluendo, imperauit Rex ut venum iret ipse, uxor, filij, & quae possidebat omnia, & fisco debitum vniuersum restitueretur.

C. Quod miser ille audiens, seueritate iudicij consternatus, procidit ad Regis pedes ac supplicat: Patientiam habe in me; lenis in me esto & longanimis, noli tui iudicij seueritate, etiam si iuste iudices, me miserum funditus omnibus fortunis, omni libertate euertere: futurū spondeo, si longanimis in me fueris, ut quae debeo

omnia tibi restituiam. O admirabilem obsecrationis virtutem!

B. Misericordia motus Rex, confestim & illum dimisit, & as alienum illi omne condonauit. Non hic de talentis auri agitur, non de debitorē rei terrene, sed de homine, qui pretiosissimis Dei donis est abusus, qui longe maiora bona Deo debet quā illa, Dei scilicet gloriā & honorem, suam obediētiam & respiciētiam. Haec omnia breui oratione à diuina misericordia consequitur homo ut possit, si agnoscens suam miseriam & damnationem, tum suam impotentiam, dicat; Domine IESV, ego omnia Patri tuo & tibi debeo, nihil possum reddere, nihil pati dignum vestra misericordia; tu ipse, si pro me patiaris & longanimis sis per crucem tuam, & mihi tuam illam patientiam per tuam gratiam applies, nihil est quod non possum: hoc fac, & omnia restituo per te Patri tuo & tibi. Haec est illa vis admiranda, quae Regem mouet Deum ad misericordiam. Hinc apparet ingratitudinis magnitudo & crudelitatis eius quae corde non dimittit fratri suo siue in secreto iudicio, siue in externo, si similiter atque ipse conciliauit sibi Dei gratiam petenti veniam, eam non concedit peccatori, sed fratrem in infernum (quod est in se) dat praecipit ē auxilij omnis expertē & desperatum.

D. Homo ille immitis, qui obuiam sibi factum creditorem crudeliter accipit, in collum inuolat, illum stranguaturus nisi reddat centum denarios, id est, centum quinquaginta solidos vulgares, nec proiecit ad eius pedes, & similiter petenti veniam, atque ipse à Rege petierat, vult ignoscere;

E. Sed male mulctatum, mittit in carcerem, donec vniuersos denarios redderet.

F. Videntes conscriui quae indignissimē ac crudeliter fiebant, agerrimē ferunt.

G. Veniunt ad Regem, deferunt hominis illius inhumanitatē atque crudelitatem, augent crimē, rem duram & immitē vidisse se, dignum hominem omni supplicio, Imperat Rex duci hominem, sistitur iudicio ante Regem, accusant conscriui: contumeliosē illi Rex exprobrat ingratitudinē & crudelitatem; Serue, inquit, nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniam rogasti me; nōne ergo oportuit & te misereri conscriui tui, sicut & ego tui misertus sum?

H. Concepta simul ira ex commemoratione atrocitatis, imperat illum nō solum in carcerem trudi, sed torqueri donec vniuersum debitum reddat. Seueritas tanta hic explicatur propter

mysticam parabolæ intelligentiam, quum alias, qui ingenti summa argenti esset liberatus benignitate principali, grandi se obstringeret crimine, propter Regij beneficij enormem abusum, si conseruo minimam non solum non condonaret, sed nec spatium temporis concederet, vt solutio expediretur. Damnatur autem ad tormenta, donec solueret debitum vniuersum; unde intelligimus penam eternam infligi: nam cum nunquam, qui in inferno sunt, soluere debitum pos-

sint, semper torquentur. Sed cur vniuersum quod iam fuerat remissum, cum sint dona Dei gratuita, id est, absque penitentia? Illud est: cui remittuntur peccata, si rursum peccat, praesertim per singularem aliquam ingratitudinem, fit vt similiter atque antea puniatur non solum quod semper vniuersum debitum est damnatio eterna, sed etiam quia principium misericordiae, quod est in se, evertit.

MEDITATIO.

OMnibus mortalibus dedisti, benigne IESV, salutarem doctrinam, & diuinitus efficacem, habuisti enim semper verba vitae æternæ; sed videor ego intelligere ad me propriè omnia attingere, vt præsentis Euangelij doctrinam & vim. Scio te, Domine, bis positurum rationem cum seruis tuis, hoc est, cum his qui tuam seruitutem profitentur; nam alij iam sunt iudicati: in morte igitur illos iudicas, iudicabis in consummatione item seculorum. Verum illa est summa tua misericordia, vt ante illa iudicia tremenda, & à quibus nullus appellare quempiam potest, aliud iudicium nobis clementissimè hoc Euangelio indices veluti interlocutorium, non definitiuum, à quo scilicet liceat ad te ipsum prouocare. Accerrima enim tua comminatione me, vt ab illis iudicijs caueam, ad illa me præparem, admones: proponis mihi hinc conscientia peccatorum meorum, illinc rigoris tuæ iustitiæ, & meæ pænæ timorem, nec me habere vllum aliud refugium, nisi tuam bonitatem & misericordiam. En Domine IESV Christe, primus omnium peccatorum ego sum, primus tuo iudicio repræsentor à mea conscientia, quam tu hac parabola timore ac sollicitudine ingenti percussisti: accusor malæ fidei in administratione tuarum opum quibus me ornasti, gratiæ, virtutum, donorum, quæ omnia foedè prodegi. Itaque cum sim ad pauperitatem spiritus reductus, & omnia debeam tibi, ad quæ me ex illis donis obligaueras tibi offerenda, etiam illa dona me deficiunt unde possim tibi aliquid reddere: quocirca planè sum, nisi tu mei miserearis, deploratus. Verum erigo spem meam in te, qui id iubes hac parabola, hac suauissima tua doctrina: similiter, benigne IESV, te oro, atque ille parabolicus debitor Regem; Habe in me patientiam, & omnia reddam tibi. Quid hoc est, bone &

magne IESV? O infinitum fontem misericordiae & pietatis tuæ! Vis à te peti vt patientiam in me agas, & in me & pro me patiaris, hoc est, tua passione & morte mihi dones, unde dissoluam Patri tuo & tibi, quæ vobis debeo omnia. Tu enim omnia nostra debita, omnia peccata nostra in te sustulisti, & cruci pro nobis affixisti; omnia dissoluisti, ab omnibus nos redemisti; hæc enim est tui meriti efficacia: solue nunc pro me, Domine, offer pro me tuam mortem, vt continenter facis, & omnia faciam quæ tu iubes: non erunt in me gratiæ, & virtutes, & dona infructuosa. Illud tamen intelligo Domine, non profutura hæc mihi, nisi tecum pariar, nisi te sequar, nisi tuam crucem tollam post te, nisi tuam voluntatem faciam: tunc enim omnia restituentur tibi tunc tuo auxilio & gratia seruiam. Ita sit sancte IESV. En intelligo tuam in me infinitam benignitatem, agnosco inde quid meo proximo debeam; cauere autem vehementer debeo, ne in illam ingratitudinem & inhumanitatem incidam, vt difficilè me prabeam proximo meo, quin auersiones animi mei in fratres à meo corde excindam; tum facilem me prabebo & diligentem in iuuando proximo, quibuscumque possum pijs officijs & ministerijs. Neque verò vnquam deterere me debet grauitas peccatorum vel magnitudo; semper animo meo obuersari debet, si mea peccata ad aliena comparem, meum debitum reputandum esse decem millium talentorum, hoc est, immensum; proximi centum denariorum, hoc est, minimum præ meo; semper debeo esse propensissimus in misericordiam. Quod faciam, si omnia faciam, quæ necessaria & vilia esse posse intelligo ad iuuandum proximum, nixus fide, spe, & charitate, non parcens meis laboribus, in humilitate & mansuetudine cordis mei in te Domine. Amen.

D O M I-